

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
9 Пж 1444/24
29.08.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Татјане Влаисављевић, председника већа, судије Снежане Илић и судије Весне Вулевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца „SKS MIOSKA 2019“ доо Пријеполје, ул. Мијоска бб, кога заступа Борис Васојевић, адвокат из ....., ул. ...., против туженог „MARCAR ABC“ доо Београд, ул. Селимира Јефтића бр. 5, кога заступа Живан Јеремић, адвокат из ....., ул. ...., ради дуга, вредност предмета спора 256.718,52 динара, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду П 5135/23 од 05.12.2023. године, у седници већа одржаној 29.08.2024. године, донео је:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба туженог као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** пресуда Привредног суда у Београду П 5135/23 од 05.12.2023. године.

Образложење

Првостепеном пресудом у ставу I изреке одбијен је приговор месне ненадлежности Привредног суда у Београду. Ставом II изреке одлучено је да остаје на снази решење о извршењу Привредног суда у Београду ИИВ 2703/23 од 29.05.2023. године којим је тужени обавезан да тужиоцу исплати укупан износ од 256.718,52 динара са законском затезном каматом од 06.10.2022. године као, износ од 20.000,00 динара на име накнаде за кашњење и износ од 15.911,00 динара на име трошкова извршног поступка. Ставом III изреке тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 52.234,00 динара.

Благовременом жалбом тужени побија наведену пресуду због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Истиче да суд није донео правилну одлуку о приговору месне надлежности, будући да тужени има огранак Кнић коме су испоручене цераде, те је услед тога у овом спору месно надлежан био Привредни суд у Крагујевцу. Истиче да у првостепеном поступку нису правилно и потпуно утврђене све чињенице, те да првостепени суд није утврдио одлучну чињеницу да ли је тужилац извршио испоруку робе. Стога сматра да је у првостепеној одлуци неправилно примењено материјално право, при чему првостепени суд меша постојање уговора о делу и уговора о купопродаји, а правне последице закљученог уговора о продаји робе не могу се идентификовати са правним последицама закљученог уговора о делу. Указујући да тужилац није доказао да је испунио своју уговорну обавезу, предлаже да Привредни апелациони суд укине првостепену пресуду и спис врати првостепеном суду на поновни поступак.

Одговор на жалбу није поднет.

Испитујући побијану пресуду, на основу члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да жалба туженог није основана.

У поступку доношења првостепене пресуде није било битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Жалбене наводе туженог о погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању и наводе којима се заправо указује на постојање повреде из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, другостепени суд није ценио, јер се ради о недозвољеним жалбеним разлозима у спору мале вредности. Према члану 479. став 1. Закона о парничном поступку, пресуда донета у парници о спору мале вредности може се побијати само због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку и погрешне примене материјалног права.

Предмет тужбеног захтева је новчано потраживање тужиоца у износу од 256.718,52 динара на име накнаде за израду и продају цераде са припадајућом затезном каматом и у износу од 20.000,00 динара на име накнаде за кашњење у испуњавању новчаних обавеза.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, парничне странке су биле у уговорном односу који је успостављен на тај начин што је тужени тужиоцу дана 23.06.2022. године доставио поруџбеницу за израду цераде са прилогом скице цераде. На основу поруџбенице тужилац је од свог материјала израдио цераду и на име цене материјала и пружене услуге, туженог задужио за укупан износ од 256.718,52 динара рачунима бр. 53/2022, бр. 54/2022 и 55/2022. Из e-mail преписке парничних странака првостепени суд утврђује да је тужилац туженом доставио наведене рачуне, а да тужени није оспорио предметно потраживање, већ је навео да ће извршити плаћање по испостављеним рачунима. Оценом изведених доказа, првостепени суд закључује да је тужбени захтев основан, па применом одредаба чланова 454. и 600. Закона о облигационим односима исти усваја у целини у погледу главног дуга, законске затезне камате и накнаде за кашњење у испуњењу новчаних обавеза. Првостепени суд претходно оцењује неоснованим приговор месне ненадлежности Привредног суда у Београду, па исти одбија.

Одбијајући приговор месне ненадлежности Привредног суда у Београду, првостепени суд је правилно применио одредбе чланова 39. и 40. Закона о парничном поступку, нашавши да постоји општа месна надлежност Привредног суда у Београду за суђење у овом спору против туженог, чије је регистровано седиште на територији Привредног суда у Београду. Тужени је приговор месне ненадлежности засновао на наводима да се ради о пословном односу између тужиоца и огранка туженог чије је седиште у Книћу. Међутим, према члану 54. Закона о парничном поступку за суђење у споровима против правног лица које има огранак изван свог седишта ако спор произлази из правног односа тог огранка, поред суда опште месне надлежности, надлежан је и суд на чијем се подручју налази тај огранак. На наведени начин прописана је алтернативна могућност за покретање поступка против правног лица које има огранак изван свог седишта, па у овој ситуацији тужилац има право избора месно надлежног суда коме ће поднети тужбу. Тужилац има могућност да поднесе тужбу суду који је опште месно надлежан за туженог али и суду седишта огранка туженог уколико спор произлази из правног односа тог огранка. У конкретном случају, тужилац је поднео тужбу суду који је опште месно надлежан за туженог, при чему не постоје докази да предметни спор произлази из правног односа тужиоца са огранком туженог.

На утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право када је тужбени захтев усвојио. Парничне странке су биле у пословном односу који је успостављен на тај начин што је тужени тужиоцу доставио поруџбеницу дана 23.06.2022. године за израду цераде са прилогом скице цераде. Тужилац је од свог материјала израдио предметну цераду и туженом исту испоручио. Првостепени суд се позива на одредбе члана

600. Закона о облигационим односима које регулише уговор о делу и на одредбе члана 454. Закона о облигационим односима које регулише уговор о продаји, образлажући да је тужилац туженом посебним рачунима фактурисао цене материјала и цене своје услуге. Међутим, без обзира што је тужилац туженом испоставио три рачуна на име цене за израду цераде, ради се о једном пословном односу парничних странака, који по својој природи представља уговор о продаји. Према члану 601. Закона о облигационим односима, уговор којим се једна страна обавезује да изради одређену покретну ствар од свог материјала сматра се у сумњи као уговор о продаји. Стога су парничне странке биле у пословном односу по основу уговора о продаји, будући да је тужилац од свог материјала израдио цераду коју је тужени поручио поруџбеницом од 23.06.2022. године. Према члану 516. став 1. Закона о облигационим односима купац је дужан платити цену у време и на месту одређеном у уговору, па се обавеза туженог на исплату утуженог износа заснива на чињеници да је тужилац испунио своју уговорну обавезу, израдио и испоручио туженом цераду, док тужени није испунио своју уговорну обавезу исплате цене.

Жалбене наводе туженог да тужилац није извршио испоруку цераде другостепени суд није ценио, будући да ове наводе тужени није истицао током првостепеног поступка нити је у првостепеном поступку спорио испоруку цераде, па наведена чињеница није била предмет доказног поступка, будући да се у смислу члана 230. Закона о парничном поступку не доказују чињенице које је странка признала пред судом у току парнице, односно чињенице које није оспорила. Према члану 372. Закона о парничном поступку, у жалби се не могу износити нове чињенице и предлагати нови докази, осим ако подносилац жалбе учини вероватним да без своје кривице није могао да их изнесе, односно предложи до закључења главне расправе. Тужени није оспоравао испоруку цераде током првостепеног поступка, па ови наводи представљају нове чињенице које тужени у смислу наведене законске одредбе не може износити у жалби, при чему су наводи жалбе пуномоћника туженог и жалбе самог туженог контрадикторни, будући да тужени у жалби коју је сам изјавио наводи да је роба испоручена његовом огранку у Книћу.

Правилно је првостепени суд применио одредбе Закона о роковима измирења новчаних обавеза у комерцијалним трансакцијама када је туженог обавезао да тужиоцу исплати износ од 20.000,00 динара на име накнаде за кашњење у испуњењу новчаних обавеза.

Правилна је одлука о трошковима поступка донета на основу чланова 153, 154. и 163. Закона о парничном поступку, па је првостепени суд правилном применом наведених одредаба и одредаба Адвокатске и Таксене тарифе, туженог обавезао да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 52.234,00 динара, након што је одлучио да остаје на снази решење о извршењу којим је тужени обавезан да тужиоцу накнади трошкове извршног поступка.

Следом наведеног на основу члана 390. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци пресуде.

ТВ/СС

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Татјана Влаисављевић с. р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице
Срђан Никић